

Sygn. akt VIII U 277/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy H. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej, prawo do renty rodzinnej

na skutek odwołania H. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 18 stycznia 2013r. nr (...)

18 stycznia 2013r. nr (...)- (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 18 stycznia 2013r. nr (...)- (...) i przyznaje H. D. prawo do renty rodzinnej poczynając od daty złożenia wniosku,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18-01-2013 r. pozwany odmówił wnioskodawczyni H. D. prawa do renty socjalnej oparciu o przepis art.7 Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268), bowiem ubezpieczona pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy, a zgodnie z treścią cytowanego przepisu prawo do renty socjalnej nie przysługuje osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 18-01-2013r. pozwany odmówił wnioskodawczyni prawa do renty rodzinnej na podstawie treści przepisu art. 68 ustawy z dnia 17-12-1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst z 2004r. Dz.U.Nr.39, poz.353 z późn. zm.) bowiem Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 15-01-2013r. nie znalazła podstaw do orzeczenia u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy powstałej przed 16 tym rokiem życia.

Ubezpieczona w odwołaniu od powyższych decyzji wniosła o ich zmianę i przyznanie wnioskowanych praw, gdyż z posiadanych przez nią decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że jej schorzenia istnieją od 3 roku życia, co uprawniało jej zmarłą matkę G. S. do pobierania zasiłku pielęgnacyjnego. Stwierdzenie u niej całkowitej

niezdolności do pracy potwierdzili również biegli lekarze sądowi w 1993r., którzy jednoznacznie stwierdzili, że w wieku 6 lat nastąpiło u niej stopniowe skrzywienie kręgosłupa piersiowego i deformacja klatki piersiowej z uciskiem na narządy (protokół oględzin sądowo - lekarskich z 1993r.). Wskazała, że nie może przedstawić szczegółowej dokumentacji lekarskiej, ponieważ szpital w K. zniszczył ją ze względu na znaczny upływ czasu, na co posiada stosowne zaświadczenie.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

Sąd zarządzeniem z dnia 20.03.2013 r. połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą VIII U 277/13.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. D., urodzona dnia (...), od dnia 11.11.1991 r. uprawniona jest do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe, którą pobiera nadal (bezsporne).

W dniu 22.11.2012 r. H. D. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 24.09.1995 r. ojcu J. S.. Została ona skierowana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 10.12.2012 uznał, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy trwale w związku ze stanem narządu ruchu, ustalił datę powstania niezdolności na 24.12.1993 r., przy braku możliwości jej ustalenia na dzień 19.08.1983 r. Lekarz Orzecznik rozpoznał u ubezpieczonej ciężkiego stopnia zmiany zniekształcająco-zwyrodnieniowe kręgosłupa C/Th/L-S, idiopatyczną kyfoskoliozę, deformację klatki piersiowej, garb żebrowy, POChP, tachykardię, zespół psychoorganiczny.

Na skutek wniesionego sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS, dokonując tożsamego rozpoznania, orzeczeniem z dnia 15.01.2013 r. uznała, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy trwale; brak jest całkowitej niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18.01.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej z uwagi na niespełnienie warunków do nabycia tego prawa (okoliczności bezsporne, vide: wniosek o rentę rodzinną - k. 60 akt rentowych, orzeczenia lekarza orzecznika - k. 71 akt rentowych, orzeczenie komisji lekarskiej - k. 76 akt rentowych, decyzja odmowna - k. 78 akt rentowych, opinia lekarza orzecznika - k. 87 dokumentacji medycznej, sprzeciw - k. 88 dokumentacji medycznej, opinia komisji lekarskiej - k. 104 dokumentacji medycznej).

W dniu 22.11.2012 r. H. D. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej. Została skierowana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniami z dnia 10.12.2012 uznał, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy trwale; ustalił datę powstania niezdolności na dzień 24.12.1993 r., ustalił, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 r.ż. lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 r.ż. lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Lekarz Orzecznik rozpoznał u ubezpieczonej ciężkiego stopnia zmiany zniekształcająco-zwyrodnieniowe kręgosłupa i klatki piersiowej, garb żebrowy, POChP.

Na skutek wniesionego sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS, dokonując rozpoznania: znacznego stopnia zmiany zwyrodnieniowo zniekształcające kręgosłupa i klatki piersiowej w przebiegu kyfoskoliozy z garbem żebrowym prawostronnym i niewydolnością oddechową oraz nasilonym zespołem bólowym kręgosłupa i stawów kończyn, zaburzenia depresyjne, orzeczeniem z dnia 15.01.2013 r. uznała, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy trwale; ustaliła datę powstania niezdolności na dzień 11.11.1991 r., ustaliła, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 r.ż. lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 r.ż. lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18.01.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej z uwagi na ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (okoliczności bezsporne, vide: wniosek o rentę socjalną- k. 67 akt rentowych, orzeczenie lekarza orzecznika - k. 72 akt rentowych, orzeczenie komisji lekarskiej - k. 75 akt rentowych, decyzja odmowna- k. 79 akt rentowych , opinia lekarza orzecznika - k. 86 dokumentacji medycznej, sprzeciw - k. 88 dokumentacji medycznej. , opinia komisji lekarskiej– k. 106 dokumentacji medycznej).

Rozpoznając odwołania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: ortopedy, neurologa, psychiatry, pulmonologa na okoliczność ustalenia, czy stan zdrowia wnioskodawczyni czyni ją całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu , które powstało przed ukończeniem 18 r. ż. , w trakcie nauki w szkole lub do momentu jej ukończenia , czy niezdolność powstała w okresie do 16 r. ż. , a jeżeli tak to z powodu jakich schorzeń, z podaniem daty powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu jej trwania.

Biegła lekarz sądowy psychiatra rozpoznała u ubezpieczonej odczyn neurasteniczny i nie stwierdziła całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych.

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u ubezpieczonej gigantyczną skoliozę odcinka piersiowego kręgosłupa z dysfunkcją wielonarządową, mielopatię wtórną, zwyrodnienia wielostawowe i stwierdziła całkowitą niezdolność do pracy . Biegła wskazała, że na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej ustalenie jednoznacznej daty powstania całkowitej niezdolności do pracy jest utrudnione. Karty informacyjne z 1979r i późniejsze zawierają informacje o znacznym nasileniu deformacji kręgosłupa i wskazaniach do leczenia operacyjnego, którego ostatecznie nie przeprowadzono. Brak danych na temat dynamiki przebiegu i narastania zmian deformacyjnych kręgosłupa w kolejnych latach.

Biegły sądowy ortopeda rozpoznał u ubezpieczonej zaawansowaną, III stopnia, prawostronną skoliozę idiopatyczną wczesnodziecięcą i stwierdził całkowitą niezdolność do pracy. Biegły ustalił, że charakter skoliozy wskazuje na typ idiopatyczny wczesnodziecięcy, czyli rozwijający się w pierwszych trzech latach życia. Zdaniem biegłego niezdolność do powstała przed ukończeniem 16 r. ż. Przekwalifikowanie i powrót do wykonywania pracy jest niemożliwy i niecelowy .

Biegły sądowy pulmonolog rozpoznał u ubezpieczonej znaczną, III stopnia, skoliozę kręgosłupa piersiowego z dysfunkcją narządu oddechowego i stwierdził trwałą całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej , która powstała u ubezpieczonej w okresie wczesnego dzieciństwa, na pewno do 16 roku życia. Nie ma żadnych możliwości przywrócenia sprawności organizmu w drodze leczenia czy rehabilitacji.

Ubezpieczona jest trwale całkowicie niezdolna do pracy, przy czym całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 16 r.ż. (dowód: opinie biegłych – k. 34-35,37-38, 44-47, 49-50).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach ubezpieczeniowych i dokumentacji lekarskiej ZUS, bowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności i autentyczności. Brak było zatem, w ocenie Sądu, przesłanek, by odmówić im przymiotu wiarygodności. Podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowiły również opinie biegłych sądowych, w szczególności ortopedy i pulmonologa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej przyznania renty rodzinnej.

Analizę prawidłowości zaskarżonych decyzji wypada rozpocząć od wskazania, iż renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.) **renta socjalna** przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie do treści art. 5 powołanej ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje obecnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „lekarzem orzecznikiem”, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.).

Przepis art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, definiując niezdolność do pracy, stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z jej art. 13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

B Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, niepublikowane), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia.

Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy o emeryturach i rentach przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie

z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Zgodnie zaś z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 535, poz. 1227 ze zm.) **renta rodzinna** przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. W myśl ust. 2 tego przepisu przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Stosownie do treści art. 68 ust. 1 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Jeżeli dziecko osiągnęło 25 lat życia, będąc na ostatnim roku studiów w szkole wyższej, prawo do renty rodzinnej przedłuża się do zakończenia tego roku studiów (ust. 2).

Z uwagi na okoliczność, że wnioskodawczyni ukończyła wiek 25 lat, koniecznym w sprawie było zbadanie, czy spełnia ona przesłankę nabycia prawa do renty rodzinnej przewidzianą w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a mianowicie, czy w okresie do ukończenia 16 lat lub w okresie nauki w szkole do ukończenia 25 lat wnioskodawczyni był osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Kwestia oceny stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do zatrudnienia oraz daty powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy była w niniejszej sprawie sporna między stronami.

Nie budziło wątpliwości w sprawie, iż ubezpieczona cierpi na określone schorzenia, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może powodować niezdolność do pracy.

Na okoliczność występowania u ubezpieczonej niezdolności do pracy, jej stopnia, okresu występowania oraz wskazania schorzeń powodujących ewentualną niezdolność do pracy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy, neurologa, psychiatry, pulmonologa, tj.: specjalistów posiadających odpowiednie kwalifikacje w stosunku do stwierdzonych u skarżącej schorzeń.

Biegli sądowi ortopeda, neurolog, pulmonolog zgodnie orzekli, iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Biegły psychiatra nie stwierdził całkowitej niezdolności z przyczyn psychiatrycznych.

Biegli lekarze ortopeda i pulmonolog stwierdzili, że ustalony stopień niezdolności do pracy powstał przed ukończeniem przez ubezpieczoną 16 roku życia. Biegły ortopeda ustalił, że charakter skoliozy wskazuje na typ idiopatyczny wczesnodziecięcy, czyli rozwijający się w pierwszych trzech latach życia. Wprawdzie biegła neurolog stwierdziła, że na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej ustalenie jednoznacznej daty powstania całkowitej niezdolności do pracy jest utrudnione, jednakże jej zdaniem, podobnie jak zdaniem Sądu, decydujące znaczenie w tym zakresie ma opinia ortopedy z uwagi na charakter schorzeń powodujących całkowitą niezdolność do pracy. Zdaniem biegłego ortopedy i pulmonologa przekwalifikowanie i powrót do wykonywania pracy jest niemożliwy, jak również nie ma żadnych możliwości przywrócenia sprawności organizmu w drodze leczenia czy rehabilitacji.

Na marginesie należy przypomnieć, że postępowanie sądowe nie służy diagnostyce schorzeń. Sąd przy pomocy biegłych specjalistów ocenia, czy przedstawiony materiał medyczny (obowiązek jego zgromadzenia i przedłożenia jako dowodu w sprawie spoczywa na ubiegającym się o prawo do świadczenia) i badanie kliniczne pozwalają na stwierdzenie niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie przedstawione opinie biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, pulmonologii w oparciu o osobiste badanie ubezpieczonej i przedstawioną dokumentację medyczną nie pozostawiają wątpliwości, że ubezpieczona spełnia przesłanki powołanych wyżej przepisów.

Sąd uznał zatem, stosownie do opinii ww. powołanych w sprawie biegłych i rozpoznanych przez nich schorzeń, a w szczególności mając na uwadze kompetencję ograniczoną w zasadzie do możliwości opiniowania stanu zdrowia ubezpieczonego, zgodnie z zakresem posiadanej specjalizacji, że bez wątpienia stanowisko biegłych przemawia za uznaniem ubezpieczonej za całkowicie niezdolną do pracy przed ukończeniem 16 roku życia.

Sąd zważył także, iż opinie sporządzone przez biegłych są rzetelne, a ich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Sąd w pełni podzielił ich ustalenia i wnioski. Opinie zostały wydane przez biegłych po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie dokumentacji medycznej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy, a opisany w opiniach stan zdrowia ubezpieczonego koresponduje z wnioskami ostatecznymi opinii. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzeczowy i kompetentny, a nadto zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski i twierdzenia. Zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych.

Sąd stwierdził również, że opinia psychiatryczna jest wyczerpująca. Jednakże, w ocenie Sądu, brak schorzeń rozpoznanych przez biegłych uzasadniających przyjęcie niezdolności do pracy wnioskodawczyni nie wyklucza uznania jej za niezdolną do pracy z powodu schorzeń narządu ruchu i układu oddechowego, zgodnie z opinią biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i pulmonologii.

Pozwany, pismem z dnia 20.08.2013 r. przedłożył opinię Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, z treści, której wynika, iż organ rentowy nie podziela opinii biegłych o orzeczeniu całkowitej niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia (vide: pismo pozwanego - k.63 akt sprawy).

Podnieść w tym miejscu należy, że w utrwalonej praktyce orzeczniczej sądów przyjęto, iż strona, która zamierza skutecznie podważyć wartość dowodową opinii biegłego sądowego winna przytoczyć rzeczowe argumenty, uzasadniające jej twierdzenia. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów strona, która chce zakwestionować wnioski wyrażone w opiniach winna przedstawiać konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. Tymczasem w ocenie Sądu, rozumowanie organu rentowego odnoszące się do opinii biegłego nie zawiera żadnego rzeczowego uzasadnienia. Raz jeszcze w tym miejscu należy podkreślić, iż biegli wydali opinie w sprawie po osobistym badaniu wnioskodawczyni oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną i dokonali własnej samodzielnej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd uznał, iż ubezpieczona H. D. jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia czynności organizmu, które powstało przed ukończeniem 16 roku życia, trwało od urodzenia, w związku z czym spełnione zostały przesłanki zawarte w treści art. 4 ustawy o rencie socjalnej i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty rodzinnej i prawo do renty socjalnej.

Jednakże zgodnie z art. 7. ust 1. Ustawy o rencie socjalnej : nie przysługuje ona osobie uprawnionej do emerytury, uposażenia w stanie spoczynku, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty inwalidzkiej lub pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, renty strukturalnej, a także osobie uprawnionej do zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Nadto zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2011 r. (sygn. akt I UK 343/10) : osoba pobierająca - wskutek dokonania wyboru jedno z przysługujących jej świadczeń - rentę rodzinną, która nadal jest uprawniona do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, nie ma prawa do renty socjalnej (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, Dz.U. Nr 135, poz. 1268 ze zm. oraz art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniach społecznych rolników, jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 ze zm.).

Wyżej cytowany przepis prawny , jak i orzeczenie Sądu Najwyższego odnosi się do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie, mianowicie ubezpieczona legitymuje się prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy , w toku niniejszego postępowania Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stwierdził, iż skarżąca spełnia jednocześnie przesłanki do przyznania prawa do renty rodzinnej, wobec powyższego , tj.: ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w zbiegu z prawem do renty rodzinnej, nawet po dokonaniu przez ubezpieczoną wyboru jednego z powyższych uprawnień, nie przysługuje jej prawo do renty socjalnej wobec treści w/wym. art. 7 ust. 1 ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w punkcie 1 wyroku działając na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej prawo do renty rodzinnej od dnia złożenia wniosku. Zgodnie bowiem z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Działając zaś na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc ustawy, w punkcie 2 wyroku, Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, tj.: w zakresie wniosku o przyznanie prawa do renty socjalnej na podstawie art. 7 ust. 1 w/wym. ustawy

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska